

[Wilhelm.]

dagsorden. Det indeholder nemlig bl. a. dette, at vi i nat fik et svar fra finansministeren, hvor det hedder: regeringen og de kommunale lønforhandlende organer har besluttet at opsigede overenskomster, der indeholder bestemmelser om den nævnte taktregulering. Det er et led i det her, som vi ikke har haft tid til at nævne tidligere, men som også for os er en belastning og også for os viser, at det her er noget, man selvfølgelig bør gå imod. Regeringen vil i konsekvens af det her, og hvorfor? – det står i forlængelsen – med henblik på at sikre, at taktreguleringerne i hvert af overenskomstårene 1977–78 og 1978–79 holdes inden for 2 pct., vil regeringen opsigede taktreguleringsaftaler, der er truffet. Hvad betyder det? Det betyder, at man for hele tjenestemandsområdet, og hvem der ellers måtte være berørt af taktreguleringerne – og det er ikke de højeste lønnede, for enhver ved, der er grænser for disse taktreguleringer – vil tvinge indkomstrammen ned for disse mennesker med tilbagevirkende kraft, for den taktregulering, de skulle have haft, svarer jo nemlig til en bagudrettet effekt af den lønglidning, der allerede er sket. Så fik vi lejlighed til også at afsløre det element i det, der ligger på bordet her.

Må jeg så sige noget i anledning af ministrenes bemærkninger. Arbejdsministeren sagde: skulle vi ikke være enige om, at 99 af 100 lønarbejdere holder sig på måtten, og at 99 af 100 konflikter afgøres efter de normale regler? Jo, det kan godt være, det kan tælles op på den måde. Men det er jo ikke det, der viser, hvordan et indgreb som det, der foreslås her, i virkeligheden vil ramme ned på aktionsmulighederne. Det er ubestrideligt, at det, der står i § 11, kunne have været taget i anvendelse over for de resultater, porcelænsarbejderne vandt sig, og det er ubestrideligt, at de var nødt til at gå de veje, hvis de overhovedet ville løftes ud af det fantastisk lave lønniveau, da arbejdsgiverne ikke ville sætte sig til forhandlingsbordet.

Jeg tror også, det er ubestrideligt – der findes ikke opgørelser over det, men jeg vover den påstand – at en væsentlig del af den lønudvikling, som hidtil har fundet sted, og som ligger over det almindelige bare at følge med i reallønnen, faktisk stammer fra den mekanisme, man her vil sætte ud af spillet.

Så et par bemærkninger i anledning af handelsministerens udtalelser. Han ironiserede lidt

over, at nogle af os havde sagt, at prisstoppet var hullet som en si. Lad os så se på de sidste to år, hvor man har haft et avancementstop: i de sidste to år er det en kendsgerning, at lønstigningerne ikke har været så meget som en brøkdel af en procent højere end produktivitetsstigningerne. Statsministeren kender godt de tal og bruger dem, når det passer i krammet. Det er ikke altid, det gør det. Der har ikke været lønglidninger eller lønudvikling i det hele taget, der er bare en brøkdel af en procent højere end produktivitetsudviklingen, altså skulle der med en avancementstop jo i og for sig ikke være nogen som helst basis for prisstigninger – og alligevel, hvad har vi oplevet? Det nuværende prisstigningsniveau svarer til over 10 pct. på årsbasis. Den avancementstop har været aldeles værdiløs, og den prislov, der kommer nu, er lige så aldeles værdiløs.

Hvad angår det sidste punkt, lønindgrebet, synes jeg, det er værd at notere sig – og det er noget, som skal gøres bekendt på arbejdspladserne, og som jeg håber man kunne være enige om blandt venstrefløjspartierne at bidrage til at gøre bekendt på arbejdspladserne –: der er plads til lønstigninger, og har man ikke vidst det før, så ved man det efter dette indgreb, for den eneste grund til, at regeringen og salen til højre vil lave det indgreb, er, at de ved, at der er plads til, at arbejdsgiverne kan give lønstigninger, ellers ville det jo være aldeles meningsløst at lave alle de krumspring i § 3 og § 11. Hele baggrunden for denne lovgivning er, at de partier med sig selv har erkendt, at sådan som tingene ligger i dag, er der plads til lønstigninger, og det er det, man vil forhindre.

Henning Philipsen (SF):

Arbejdsministeren sagde i sit tidligere indlæg, at nu skulle man passe på ikke at dramatisere situationen; det er jeg da enig i. Men hvorfor så overhovedet lave dette forslag? Hvis dette forslag ikke netop er udtryk for en unødvendig dramatisering af den situation, som sidste uge kunne konstateres herhjemme, henholdsvis det, som er sket siden, så ved jeg ikke, hvad en dramatisering af en situation er. Det forekommer mig, at ingen andre end de, der lægger navn til dette forlig, dramatiserer situationen i forhold til os andre.

Jeg er ked af at måtte belære arbejdsministeren, men jeg bliver nødt til at sige til arbejdsministeren, at det, han sagde med hensyn til § 11, efter min opfattelse ikke er rigtigt, og det